

דרכים
ומסילות
למבקשי
ה' בדדכי
העבודה
העולה
בית א-ר

אזכה לבקש

יו"ר ע"י "נכספה" - איגוד בני הישיבות לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

דיבורי אמת מבארו של דגחל נובע

לעזר ליבי

לא להיות מנותק קשר...

הדרך לתקשר עם המקום שממנו באנו גם כשאנחנו כבר נורא רחוקים • מה הסוד של מצוות ציצית • ולמה דווקא היא שקולה כנגד כל המצוות

מחצבתו, בלי שום יכולת לחזור, ובעיקר בלי יכולת לתקשר עם המקור.

אמצעי תקשורת - משנה את כל התמונה. אם במקום הרחוק אליו הושלכתי נמצא אתי בצמוד אמצעי תקשורת, שבו אני יכול להיות בקשר צמוד ורציף עם המקור ממנו באתי, אם כך לא 'הושלכתי' אלא 'נשלחתי'. אינני 'זרוק' אלא

לקיים, איננה רק 'עוד אחת מהמצוות' - אלא מצוה שקולה כנגד כל המצוות, ובכל יום אנו מזכירים אותה פעמיים ביום, במעמד הכי קדוש ונעלה של היהודי: קריאת שמע.

מה יש בה במצוות ציצית, שהיא כל כך חשובה ויקרה? מה הסוד של אותם חוטים בשולי הבגד, שהפך אותם להיות הסממן ההיכר של היהודי?

כל אחד מאיתנו היה פעמים שהוא נתקע במקום שהוא לא תכנן להיות, או הגיע למקום שהוא לא התכוון להגיע, לפעמים אפילו מקומות שאנחנו לא בדיוק מכירים ויודעים את הדרך לצאת משם. ובפרט עכשיו עקב גזירת הגיוס הנוראית, מצאו את עצמם חתנים וכלות תקועים בארץ או בחו"ל מבלי יכולת לחזור.

ננסה לדמיין את אותו מצב בדיוק, אבל ללא שום אמצעי תקשורת. אילו לא הייתה קיימת בעולם אפשרות כזאת להתקשר ולשוחח מרחוק, או לחילופין אילו גם האפשרות הזו הייתה נחסמת - מדובר היה בקטסטרופה אחרת לגמרי, שקשה אפילו לדמיין. זו הזדמנות להודות לה' על כך שנתן בלב בני אדם לייצר אמצעי תקשורת, דרכם אפשר להיות בקשר גם מרחוק. וגם הזדמנות נפלאה להתבונן בעניינה של מצות ציצית.

הצצה מרחוק

את הציצית אנו מצווים לקשור על ארבע כנפות הבגד. גם לעולם ישנם ארבע כנפות, וכפי שאנו מבקשים: והביאנו לשלם מארבע כנפות הארץ. 'כנפות הארץ' הכוונה לקצוות הרחוקים והנידחים ביותר בעולם. שם בדיוק אנו זקוקים לאותם חוטי הציצית, ולכן אנו גם אוספים את ארבע כנפות הטלית באמירת תיבות אלו.

נשמה יהודית מגיעה ממקום גבוה, גבוה וקרוב מאד. חצובה מתחת כסא הכבוד. כל אחד מאתנו היה שם, חבוק ודבוק בה' אלוקים חיים, במקום ובמצב הכי טוב קרוב ואהוב שרק שייך. משם, ברגע אחד, הנשמה יורדת למקום הכי נמוך ומגושם, והכי בודד ורחוק מהקב"ה. לעולם העשייה. עולם של בדידות, של רדיפה, ושל ריקנות.

רק מה יש לנו כאן מצוות ציצית... מאד קל וכמעט מתבקש, להסתכל ימינה ושמאל ולומר: אהה, זה העולם שבו אני נמצא עכשיו? טוב, מה לעשות. נלמד להסתדר אתו. מהמסקנא הזאת, אין משהו שימנע ממני לרדת ולהידרדר לתחתית ולשכוח את המקום שממנו הגעתי, כי אם ממילא אנחנו כאן כל כך רחוק אז מה כבר משנה. זו אופציה הגיונית ומתבקשת למי שמוצא את עצמו רחוק אלפי פרסאות ממקור

סימן היכר

מצות ציצית, היא ללא ספק אחת מסימני ההיכר הבולטים של יהודי. התפילין, התורה, התפילה, השבת, תופסים זמן ו/או מקום מסוים בחייו של יהודי, אבל הציצית מלווה אותו כל הזמן. איך אתה יודע שראית יהודי? כיפה וציצית. מסופר שאפילו האנוסים בספרד שלא יכלו לקיים כמעט מצוות, הקפידו להחזיק ציצית בבגדיהם, וחלקם בעקבות כך אף נחשפה יהודותם.

מצד אחד מצות ציצית היא מצוה קלה מאד לקיום. מה צריך בסך הכל? לקשור כמה חוטים בשולי הבגד, וללבוש אותו. זהו. מרגע זה והלאה, זוכה הלושב למצות עשה בכל רגע ורגע. מצד שני, אותה מצוה, שכל כך קל

” אם במקום הרחוק אליו הושלכתי נמצא אתי בצמוד אמצעי תקשורת אם כך לא 'הושלכתי' אלא 'נשלחתי'. אינני 'זרוק' אלא 'סוכן'.”

'סוכן'. זוכרים אותי, רוצים אותי, ומחכים לשמוע ממני. אם כך, זה סיפור אחר לגמרי. אני לא כאן כדי להתרחק ולהתפרק, אלא כדי לפעול ולבנות לקרב ולהתקרב.

זוהי הציצית. אלו חוטים בסך הכל, אבל הם נמצאים בארבע קצוות הבגד, ומלווים את היהודי בארבע כנפות הארץ. החוטים הללו הם חוטים אלחוטיים של תקשורת בין היהודי לבוראו, לא משנה איפה ומתי שרק יהיה. הם נקראים בשם ציצית מלשון 'הצצה'. דרך החוטים הללו - אנו יכולים להציץ מבעד לעולם, ולראות ולהיזכר בים, ברקיע, ובכסא הכבוד. ואז לתפוס שיש עוד משהו שמציץ: משיגה מן החלונות מציץ מן החרכים.

דרך הציצית, העיניים שלנו מביטות למעלה, ופוגשות את העיניים שמביטות מלמעלה. וכששני העיניים הללו נפגשים - שום דבר שבעולם לא יכול לנתק ביניהם...

הוכחה מוחצת

לשתף אותך בה. בדיוק ראיתי בתורה ח', בחלק ב', הבחנה שלאחר שהתבוננתי בה על עצמי ולחיים שלי, היא ממש הייתה שייכת לנקודה שבה אנחנו עוסקים. רבינו מספר על משה רבינו עליו השלום, המנהיג של כלל ישראל מאז ועד היום. הרועה הנאמן, כך הזוהר מכנה אותו. אומנם באופן מוחשי, ההנהגה שלו, אותנו, הייתה בתקופת ההתהוות, בתחילת הדרך. ומטבע הדברים בהתחלה יש צורך בהרבה יותר דיוקים והכוונות ואפילו תוכחות וגערות. וככה עשה משה רבינו, הוא ידע איך להאיר את הריח הטוב של הנשמות שלנו ולגדל אותם, התוכחה שלו הייתה כמו טל שמרווה את העשבים ונותן להם את האפשרות להמשיך לצמוח. כבר בדורו אמר התנא הקדוש רבי עקיבא: 'תמה אני אם בדור הזה יש מי שראוי להוכיח'. כך שבדורנו, מאן דכר שמיה ומה נענה אבתריה'.

אך לפעמים נראה לנו שאנו יודעים יותר טוב מכולם איך להוכיח את עצמנו. אנחנו רוצים כל העת להתקדם ולהתעלות. בעצם, הרצון הזה בבסיסו הוא טוב וראוי. אנחנו מחפשים להתקדם ומבקרים את עצמנו ואת דרכינו. ומשתמשים בכלי שנקרא תוכחה וביקורת עצמית. אך מחמת שאיננו ראוים להוכיח, וכפי שלמדנו מה תפקידה ותועלתה של תוכחה אמיתית, במקום להתקדם אנחנו נשארים עם הטעם החמוץ של המודעות העצמית השלילית. ובמקום לטפס מהמצב, אנחנו מתמקמים בו ועוד מרגישים קדושים מעונים. ויש לנו הוכחות לכך. הוכחות מוחצות.

שייע: או מה? מבחינתך אין טעם לחשבון הנפש? האם נחיה בעולם של הפקר?

יוסי: חלילה. באמת מה אתה אומר? מצד אחד, אי אפשר לחיות בעולם של הפקר. ומאידך, אי אפשר לחיות בעולם של הוכחות שאינן ראויות.

שייע: נראה לי שיש לי רעיון ואני כבר מבין להיכן אתה שואף. אפשר להכניס לתוך החשבון הנפש רצון. שעם כל הטענות והביקורת אני עדיין רוצה ולא מוכן להרפות מלרצות את כל המעלות והשאיפות אף שאני רחוק.

יוסי: יפה מאד! וכאן מגיעה התשובה לשאלה שלך. אדם ריאלי מתבונן על דרכו ועל חייו בעין האמת. וברגע שהוא מבין שהוא רחוק מהמעלות והדרגות המובאות בכתובים הוא מניח להם ודבק במה שהמציאות מאפשרת לו. ומה שטיפ טיפה למעלה מכפי הרגשותיו והשגותו גורם לו לדחיה, כי המוכיח שלא יודע איך לעשות נכון את עבודתו מתעורר ומלכד אותו, לכן גם הוא מרגיש מסך ומרחק מכל דרגא וקרבת ה'. מוכיח אמיתי יעורר בנו רצון ושאיפה לכל מדרגה בעבודת השם. וכך בסבלנות ובעקביות נוכל לצעוד בדרך השם, לעלות ולרדת מבלי להתעייף מהקריאה הפנימית בין הרצוי למצוי. מבלי להתחשש לאף אחד מביניהם. להיות מודעים לעצמנו לגמרי, אך כביכול יקרין אל הרצוי ולומר לו: 'אנחנו כבר כבר מגיעים'. להבין שמסך והמרחק שאני מרגיש הם ס"ה מסך רגעי, אבל באמת אני על המסלול הנכון שבה אני מתקדם ובסוף מגיע.

שייע: חייטני. קיימת בי ממש הוכיח תוכיח את עמיתך'. הוכחת לי איך להוכיח את עצמי. נס שיש חברים.

יוסי: אז כל טוב ולהתראות בפעם הבאה.

שייע: הו ידידי רעי היקר והאמיתי, מה שלומך?

יוסי: שלומך יסגא, חברי הדבוק בקירות לבבי, אשר רעיונותי הפשוטים והעמוקים כאחד מאירים כשמש וכברק.

שייע: חה, תודה. איזה פיוטיות נמלצת. תנמך. כאן אנחנו מדברים תכלס', מהחיים שלנו כאן בארץ. אז אתה מכובד לנחות לגובה העיניים.

יוסי: לפקודתך אדוני. אם כי תסכים לי לתקן אותך. אנחנו אמנם חיים על הארץ, אך הראש בשמיים. נו, שוין, ספר משהו. איך היה בשבועות?

שייע: מרומם באמת. 'שטייגן' עוצמתי שיש רק בישיבה. הבית מדרש היה עמוס מפה אל פה והקול תורה הדהד.

יוסי: היית בישיבה? כל הכבוד. בטח השבועות יחד עם השבת שאחר כך הרווחת כפול. אני חגגתי בבית וקיבלתי את התורה כאן. ומאז אני מרגיש בכל יום שמחה חדשה וכוח חדש ללימוד וקיום התורה.

שייע: דווקא אני לא מרגיש מי יודע מה התרוממות. אתה יודע, היה יום טוב, קיבלנו את התורה וממשיכים...

יוסי: שייע, בכנות. האם אפשר להמשיך כך אחרי שקיבלנו את התורה? אחרי שהשם בחר בנו לעם וגילה לנו את הרצון שלו ובאיזה צורה נעבוד אותו וקרא איתנו ברית נצחית וגם אנחנו החזרנו לו אהבה. האם שייך להמשיך ככה רגיל?

שייע: יקירי, כבר התריתי בכך היום שתנחת. אני מסכים בכל לב עם כל מילה שאמרת כאן. השם בחר בנו ורוצה אותנו ובריתו נאמנת לנו ו... בעצם, באמת למה? למה אני אומר את המילים האלו ככה, מרוחק ובלב קר? למה אני לא מתחבר לפשטות ולאמת שבהם?

יוסי: שייע, אתה בחברה טובה. כולנו חווים עליות וירידות וכמוך כמוני גם אצלי יש תקופות יבשות, נורמליות כאלה, רגילות.

שייע: בפרט אחרי התרוממות גבוהה. איך אומרים? לפני שבר גאון.

יוסי: אני אנסה להגדיר את זה, משל למה הדבר דומה: לאחד שצועד על רכס הרים וכל ירידה, אומנם באמת מגיעה אחרי עליה גבוהה, אך היא לצורך העלייה הבאה. גם היבש והשומם הוא חלק מהדרך.

שייע: איך שתגדיר את זה, אבל אצלך בתקופות היובש זורם איזושהו זרויף של חיים. זיק של תקווה, המתנה והשלמה. אצלי זה שום דבר, יבש לגמרי.

יוסי: באמת באמת, כל מה שמשנתנה זה התפיסה שלנו. ואך ורק התפיסה שלנו. מצד השם יתברך, אנחנו אהובים ורצויים באותה מידה. אבל כן, כמו מסך כזה שיוורד והוא מבדיל ביני לבין השם יתברך, ואני מרגיש כאילו שיש כזו מציאות. ובסך הכל יצר הרע בהתגלמות.

שייע: אבל באמת למה? אם אין שום שינוי אמיתי למעלה, למה אני לא נמצא שם במציאות הפשוטה כפי שהיא מצד השם יתברך כלפינו, חיבור, רצון ובחירה?

יוסי: תשובה אמיתית אין בידי. יש לי את הנקודה שלי שאוכל

שאלה:

רציתי לשאול, בכל פעם שאני רוצה להתחזק ולהיכנס לעניין של התמדה והשקיעות בלימוד אני עוצר את עצמי בחשש שאאבד את המעמד החברתי ואחשב ל"פרום". כיצד עלי להסתכל על הדברים.

תשובת אחד מחשובי הת"ח שליט"א:

האדם הוא יצור חברותי, וזה טבעי שלפני שנחליט להתנהג בצורה מסוימת נחשוב ונחשוש אולי הדברים לא ימצאו חן בעיני חברינו. ובאמת זו אחת הסיבות שהתורה ציוותה עלינו להידבק בחכמים, וכלשון הרמב"ם המפורסמת (דעות פרק ו'): "דרך ברייתו של אדם להיות נמשך בדעותיו ובמעשיו אחר רעיו וחבריו ונוהג כמנהג אנשי מדינתו, לפיכך צריך אדם להתחבר לצדיקים ולישב אצל החכמים תמיד כדי שילמד ממעשיהם. ויתרחק מן הרשעים ההולכים בחושך כדי שלא ילמד ממעשיהם".

גם אנחנו, שזכינו לשבת בבית השם, יודעים שלא כולם שם באותה מדרגה של בהירות שכלית בהכרת התכלית הנצחית של חיינו, ובתשוקה לאושר שבמילוי שליחותנו בעולם. לכן מצוות עשה זו - להידבק בחכמים, מוטלת עלינו לא פחות, ואולי אף יותר...

ובכל זאת, תמיד תישאר המציאות שיהיו סביבנו בני אדם שישתכלו בעין רעה על קרבת השם ודרכי העליה שזכינו להתחיל לצעוד בהם. הרמ"א בסעיף הראשון ב'שולחן ערוך' כתב: "ולא יתבייש בפני בני אדם המלעיגים עליו בעבודת השם יתברך". גם 'מסילת ישרים' בפרק הזהירות עמד על כך, ורבינו העמיד נקודה זו כבסיס לעבודת השם, כמובא בהשמטה בתחילת 'ליקוטי מוהר"ן' חלק ב':

"אחד היה אברהם (יחזקאל לג) - שאברהם עבד את השם רק על ידי שהיה אחד, שחשב בדעתו שהוא רק יחידי בעולם, ולא הסתכל כלל על בני העולם, שסרים מאחרי השם ומונעים אותו, ולא על אביו ושאר המונעים, רק כאילו הוא אחד בעולם, וזהו אחד היה אברהם. וכן כל הרוצה לכונו בעבודת השם, אי אפשר לו לכונו כי אם על ידי בחינה זו שיחשוב שאין בעולם כי אם הוא לבדו יחידי בעולם, ולא יסתכל על שום אדם המונעו, כגון אביו ואמו או חותנו ואשתו ובניו וכיוצא, או המניעות שיש משאר בני העולם, המלעיגים ומסיתים ומונעים מעבודתו יתברך. וצריך שלא יחוש ויסתכל עליהם כלל, רק יהיה בבחינת: אחד היה אברהם - כאילו הוא יחיד בעולם כנ"ל".

יש הרבה מה לדבר ולהתבונן ולעשות במישור זה. אתה לא יחיד בעולם' שמתמודד עם קשיים אלו, אך כדאי להסתכל פנימה ולבדוק, כי לפעמים זו לא באמת הנקודה -

קיימת תופעה מעניינת, בפרט בגיל הנעורים. צעירים בוחרים לצעוד בדרכים שונות, מתנהגים בכל מיני אופנים שאינם נחשבים ומוערכים כל כך בעיני החברה, והם עושים זאת ב"עזות דקדושה"... שכזו. ולעומת זאת כפי שצינת, כשבאים לנהוג בדרך ישרה במיוחד, דווקא שם פתאום חוששים "מה יאמרו" ודווקא שם נדיר למצוא את אותו 'אחד היה אברהם' שילך מול הזרם.

בוודאי ניתן למצוא לכך הרבה הסברים, נפשיים ורוחניים, אך לפעמים הדבר נובע מנקודה אחת הנעלמת מן העין.

רש"י (דברים א' כ"ז) על הפסוק "בשנאת ה' אותנו" כתב: "והוא היה אוהב אתכם, אבל אתם שונאים אותו, משל הדיוט אומר, מה דבלבך על רחמך מה דבלביה עלך".

לפעמים מבלי לשים לב אנחנו משליכים על אחרים את המחשבות שלנו, ואומרים לעצמנו "הם יאמרו" הם יחשבו", כשבועצם היחיד שחושב כך בסיפור זה אנחנו בעצמנו.

אם אנחנו חוששים להתחיל לנהוג בדרך מסוימת, מאוד ייתכן שההרגשה שאחרים יראו בזה טעם לפגם נובעת מכך שאנחנו בעצמנו רואים בזה טעם לפגם. והאמת היא שאולי באמת אנחנו צודקים, וכדאי לחדד לעצמנו מה בדיוק הבעיה ומה הפתרון. ככל שנהיה יותר מדויקים, לא נתעלם ממורכבויות ונקודות הטעונות בקרה ושיפור, או בוודאי נחשוש להתקדם, ובצדק. לא בגלל 'מה יאמרו', אלא בגלל שהאומרים עלולים להיות צודקים...

למרות זאת, לא צריך לחשוש ולחשוב יותר מידי. חז"ל למדונו שאין אדם עומד על דברי תורה אלא אם כן נכשל בהם. זאת אומרת שלעולם לא נגיע לדרך המזוקקת והמושלמת והמתאימה לנו מבלי להיכשל בדרך בטעויות, נפילות, ובוודאי חוסר דיוק.

כשנבין שאנחנו לא מושלמים, שאנחנו בעזרת השם בדרך הנכונה, מבקשים ומחפשים איך להתקרב להשם יתברך ולעשות רצונו בצורה יותר שלימה ויותר עמוקה, אך עדין לא הגענו לשם, ובכלל, הדרך היא אין סופית. כשנבין זאת נפסיק לפחד ממה יאמרו, כי אמנם ייתכן שיאמרו ויאמרו, ויתירה מזאת כנ"ל ייתכן שהם יהיו צודקים! ובכל זאת, אם ברצוננו לגלות את חלקנו בתורה, את דרכנו בעבודת השם, עלינו לוותר על הרצון למצוא חן בעיני כולם, ולהסתפק בכך שאנחנו מוצאים חן בעיני השם יתברך במאמצינו לצעוד בדרך שמנחילים לנו רבותינו הצדיקים.

מובא ב'דעת זקנים' מבעלי התוספות שאשת פוטיפר איימה על יוסף הצדיק שתוציא את גנותו ברבים "הריני משיניאך לכל הבריות", ויוסף הצדיק לא נבהל והשיב לה "ה' אוהב צדיקים", ודי לו בכך...

האמונה בצדיק הופכת לחלק מהצדיק!

'ארץ אכלת יושביה'. כשמקרב להצדיק, אף שאינו מקבל ממנו כלל האמונה לברכה שמאמין בהצדיק, מועיל לעבודת השם יתברך. כי טבע האכילה שהמזון נתהפך לנזון, כגון כשהחי אוכלת צומח כגון עשבים, נתהפך העשבים לחי. וכן מתי למדבר, כשהמדרב אוכל החי, נתהפך החי למדבר. ולכל מקום שנכנס לשם המזון שנתחלק להאיברים, נתהפך למהות האיבר ממש שנכנס לשם. כגון החלק מהמזון הנכנס להמח נתהפך למח, וכן לשאר האיברים. וזהו: 'ארץ אכלת יושביה' כי ארץ הוא בחינת אמונה, כמו שכתוב "שכן ארץ ודעה אמונה". וזהו אכלת יושביה, כי כשנכנס לארץ, שהיא בחינת אמונה, נאכל אצלה, הינו שנתהפך למהותה. הינו כשדבוק להצדיק ומאמין בו, שהוא בחינת ארץ, נאכל להצדיק ונתהפך למהות הצדיק ממש. (ל"מ קט).

מעט דבש

הנה אודו עיני
כי טעמתי מעט
דבש הזה

נקודה מהזיים

הרב שמואל ליכטיג שליט"א

ירושלים

ראש בקיר... 11:30 לפנה"צ. היכל בית המדרש גועש ורותח בריתחא דאורייתא, עשרות לומדים שקועים בהוויות אביי ורבא, קול התורה נשמע ברמה בחדוותא דליבונא דשמעתא, המוח מרוכז כולו לכוון לאמיתתה של תורה, להבין את ההגדרה המדויקת לנידון, ואת ההבנה הנכונה בסוגיא. אני יושב מן הצד ומנסה לייגע מוחי בהבנת הסוגיא, אך הדברים נראים לי חתומים ובלתי ניתנים להבנה, אני מנסה שוב פעם, עד שבשלב מסוים הגמרא נשמטת על הסטנדר ושיחה ערה מתפתחת ביני לחברותא עד לסיום הסדר.

היום הבא לא היה טוב יותר מקודמו, העקשנות להבין כל דבר על בוריו כבר בפעם הראשונה, קררה את חשקת הלימוד ומכאן הדרך לבטלה הייתה קרובה. כך היה בסדר א' וכך בשאר סדרי הישיבה, הרצון הכנה להבין כל דבר על אמיתתו כבר בפעם הראשונה, בלי לעגל שום פינות גרמה שבהרבה פעמים שלא זכיתי להבין הכול נתקעתי, כשהטעם והחשק הערב של הלימוד מתפוגג ודועך לאיטו.

פשוט להמשיך! יום אחד קראתי את השיחה הידועה בשיחות הר"ן שיחה ע"ו, העוסקת בדרכי לימוד ושקידת התורה, והנה אורו עיני, מאותו יום התחלתי ללמוד ולעמול על התורה בהבנה ובהירות, בחשק ושמחה, בדרך בהירה נכונה ואמיתית שהצילה אותי והחזירה לי את חשקת והבנת הלימוד. השיחה ארוכה וכוללת את כל הסדר הנכון ללימוד התורה, הן בצורת הלימוד, ההספק ואופן הבנת הלימוד.

אך מה שתפס אותי ביותר, הוא ההדרכה הבהירה של רביה"ק בנוגע לנקודה בוערת זו, במהלך הלימוד מנסים להבין את הלימוד כפי ששכלנו מגעת כדרכה של תורה, אך אם עדיין לא מבינים, פשוט מציינים את המקום שלא הבנו וממשיכים, ע"פ רוב כבר בהמשך הלימוד מתבהרים הדברים, ואם לא נבין בפעם הבאה.

חזרה על המסלול מאותו יום והלאה נכנסתי מחדש בשקידת התורה, והדברים מדברים בעד עצמן, ותמידין כסדרן אני מראה

בן ישיבה יקר,
10 דקות
יש לך?

עשר דקות שבועיות של אור בספריו של הר"ק מוה"ר"ן מברסלב זיע"א

נפש מן האור

סדר לימוד שבועי קצר בספר הקדוש שיחות הר"ן לרה"ק מוה"ר"ן מברסלב עם הגרלות חכיות של אלפי שקלים בחודש!

ממשק הצטרפות ניש ונוח
במסופי נדרים פלוס | או בקו נכספה | שמה"ס 15
03.50.111.06

לחברותא איך הדברים מדברים בעד עצמן, כשממשיכים הלאה אחרי שניסנו להבין, ברוב הפעמים בהמשך מבינים למפרע את כוונת הגמ' וגם בפעמים הבודדות שלא מבינים בהמשך, הדברים יובנו בפעם השניה שלומדים את הסוגיא, ובינתיים אפשר להספיק שעות ארוכות של לימוד והבנה בחשק ושמחת התורה. אך העיקר שממשיכים וזוכים לשקוד ולעסוק בתוה"ק בחיות שמחה וחשק, כרצונו ית' באמת.

חדשות ועדכונים מהגעשה ונשמע

■ **חבורה חדשה נפתחה בבית-שמש, לבחורי יש"ג החפצים לשאוב ולהתבשמ מאור תורתו המאירה של רביה"ק, להתעורר ולהתעלות יחדיו בעבודת הבורא כרצונו ית', לפרטים: 0533125582**

■ **כך גם בינוה יעקב' נפתחה החבורה השניה! במספרה בשכונה, שמעה של החבורה המיוחדת יצא למרחוק וכל הזמן מתקבלות פניות מאברכים החפצים להשתתף בחבורה להתחזק בעבודת הבורא אך השעה איננה נוחה להם בדיוק הוחלט לפתוח עוד חבורה, באותו יום (ליל שישי) ובאותו מקום אך בשעה מאוחרת יותר. לכל הפרטים: 0527165734**

■ **כבר מער"ש עת יגיעו הבחורים מכל רחבי הארץ, הסעות מאורגנות (מרויב הערים) יעמדו לרשות הבחורים היקרים שפע ועונג גדול בגשמיות אך בעיקר ברוחניות, השיחות חברים' בין הציבור, האהבה יחד לעבדו יתברך בלבב שלם כל אלו מצטרפים יחד לפסיפס המרהיב שמציירת את השבת האדירה.**

■ **חדש! אפשר להצטרף ולמלא את המבחנים בפרויקט המיוחד 'מעט מן האור' גם דרך הטלפון קו נכספה 03.50.111.06 שלוחה 1,5, כך גם אפשר לראות את ההספק השבועי לכל התקופה הקרובה בעמדות 'נדרים פלוס'.**

המהדש בטובו

■ **ההתרגשות בשיאה! ההכנות האחרונות לשבת ההיסטורית 'לעורך ליבי' שתקיים השבוע פרשת 'שלח' ביזרון יעקב' בהשתתפות עשרות בחורי החבורות מכל רחבי הארץ, במלוא תקפן!**

■ **מתחם מרווח ונוח הושכר לבחורי החמד נזרי הבריאה, להתאחד יחד באהבת רעים יחדיו לקבל מזיו נועם קדושת השבת, במהלך השבת ההיסטורית יישאו דברים גדולי הדרשנים לעורך לבכנו אליו יתברך, תכניות מיוחדות הושקעו בהרבה מחשבה ותכנון לרומם ולהעצים את האוצרות אליו נזכה במהלך השבת.**

יו"ל ע"י ארגון 'נכספה' איגוד בני הישיבות הצועדים לאורו של רביה"ק מוה"ר"ן מברסלב זיע"א

לתרומות בנדרים פלוס < איגוד בני הישיבות 'נכספה' | להגשחת שמות ושמחות ניתן להתקשר למס' 6547-311-053 | לקבלת העלון במייל: a799400036@gmail.com | להערות והארות ניתן להשאיר הודעה בקו נכספה בא"י 06-111-50-03 | שלוחה 3 ובאר"צ 1-605-4776815

